

NAGY BARNABÁS

MEGFERTŐZVE...

*Nincs gyógymód,
ha utolér
a vadvizek vírusa*

PANDÉMIA. Másról sem hallani. Ezzel kelünk és fekszünk, beárnyékolja a mindennapjainkat itt, Németországban is. Pánik, félelem, bizonytalan gazdasági jövő, az arcmaszkok és gumikesztyűk lassacskán eggyé válnak a bőrrel. Új szabályok, korlátozások, a közvetlen szociális élet kiszorítása a mindennapokból. De egy dolgot még szabad, még nem vettek el tőlünk: betartva az előírásokat – horgászhatunk. Habár most nem csapatostul, nem többedmagunkkal, hanem egyedül vagy legfeljebb egy társsal, a vízpart adhat átmeneti menedéket a világjárvány okozta stressz elől. Az utazási szigorítások miatt azonban az eddig felfedezett tavakat nem látogathattam. Végül, mivel nem maradt más hátra, a lakóhelyem közelében lévő folyók partján találtam magam. Akkor még nem sejthettem, hogy ott is leselkedik rám egyfajta fertőzés veszélye, amit ha elkap az ember, nem is akar kigyógyulni belőle...

Avírus exponenciális terjedése nyomán szigorítások és tiltások sorozatával kellett a német népnek is megbarátkoznia. Iskola- és óvoda-bezárások, utazási tilalmak, lenullázott vendéglátás és gasztronómia – a sornak messze nincs vége... A megszokott hétköznapi életünket egy időre elvesztettük. Egyetlen aprócska öröm maradt az örömben, hogy itt a horgászat teljes mértékben szabadtéri sportnak minősül, ami még kijárási korlátozások közepette is megengedett (akárcsak Magyarországon, de ellenében például Olaszországgal). Horgászati lehetőséget azonban ilyen körülmények között nagyon nehéz találni: a környékbeli tavak elérhetetlenek lettek vagy bezártak. „Vendégjegykiadás bizonytalan ideig szünetel”. Sebj, hisz még a tél végén leadtam a jelentkezésem a helyi horgászszövetséghez, amelynek taggyűlése után a Jagst folyó számos szakaszán horgászhatok majd – gondoltam én naivan, azonban ez is elúszni látszott, miután kaptam egy telefonhívást, hogy a gyűlés elmarad, így tagfelvételekre sem kerülhet sor... Egy csapásra az utolsó esélyem is elillant, és felsejlett annak rémképe, hogy felszerelésem hosszú ideig csak porfogóként fog funkcionálni.

Lappangás

Yojo barátom aztán egy nap megcsillanott a remény sugarát, amikor azzal hívott fel, hogy van egy rövid szakasz a Kocher folyón, ahova még adnak ki napijegyet; nem verik nagydobra, ő is onnan

■ Első kifogott halam és életem első márnája a Kocher sodrásából

tudja, hogy évessel rendelkezik, néha lejár oda egy-egy esti pecára. Nekem ennél nem is kellett több tudnivaló, azonnal intétem magamnak egy napijegyet az említett vízterületre. Be kell vallanom, tavi pecás vagyok, a folyóvízi horgászat még teljesen idegen számomra, így amikor egy délután végigsétáltunk a parton, hogy lássam, mivel is lesz dolgom, egy pillanatra meg is riadtam... Se horgász, se halmozgás, csak intenzív sodrás, változó, struktúragazdag part és vadabbnál vadabb szakaszok. Kiválasztottunk magunknak 4-5 egymáshoz közeli helyet, amiket közelebből is feltérképeztünk. Mióta beszereztem az „okos golyót”, azóta nagyon könnyen és gyorsan a vízfelszín alá leshetek, és nem csak mélységről vagy mederalakulatokról, de a talajösszetételről is tájékozódhatok. Mondanom sem kell, hogy itt aztán volt minden... nem a megszokott „fürdőkád” alakú meder mutatkozott a képernyőn, hanem törések, púpok, növényzet, iszap, part menti szerelékmarsztaló sziklák, bedőlt fák, néhol vízbe nyúló bokor és még rengeteg apró meglepetés. Yojo elmondása szerint ezen a szakaszon nem valami gazdag a halállomány, akad pár szép márna, pontyok, dévérek és harcsák. De tudatosan pontyra horgászni elég nehéz feladat. Néhány kisebb már beugrott neki, de igazán szép példány még nem került a szákjába.

Az első napijegyes pecám – talán egyenes következményeként az imént sorolt körülményeknek – fogás nélkül végződött, mivel azonban ez az egy horgászati lehetőségem maradt, én is kiváltottam ide a jegyem erre az évre.

A Kocher

Forrása a Sváb-Alb hegység keleti részén, 510 méteres tengerszint feletti magasságban található, innen 169 kilométeren keresztül kanyarog, míg nem 362 méterrel lejjebb, Heilbronnál a Neckar folyóba torkollik. Összesen 10 mellékfolyó táplálja a vizét, szélessége a patakocskától a közepes víztömegű folyóig terjed. Több hasonló víz létezik, egy nevezetesség azonban kiemeli a Kochert ezek közül, mégpedig az, hogy felette ível át az ország legmagasabb hídja, a *Kochertalbrücke*. Számomra ez nem csupán egy kiemelni való érdekesség, mint egy Wikipédia szócikkben, a grandiózus építmény ugyanis az épp – pontosan 182 méterrel – alatta megbúvó horgászhelyemnek nyújt nem mindennapi panorámát.

Az első pozitív eset

A következő kaland egy hideg hajnalon kezdődött. Reméltük, hogy a korai órákban talán megmutatják magukat a pontyok, hogy legyen némi kiindulási pon-

■ Egy jól megtervezett túra az alapos felkészüléssel kezdődik. A finommunkát már otthon elvégzem

tunk az általuk látogatott helyekkel kapcsolatban. Több állás is adta magát. A két középsővel szemközt a part előtt öbölszerűen kiszélesedik a víz, ahol sokkal lassabb az áramlás, mint a folyó közepén. Itt láttam néhány buborékot a felszínen. Dobtam a radart, változatos 1,1 métertől sodrás-irányba mélyülő 1,6 méteres a vízmélység, a szakasz közepén egy hatalmas lyukkal, ami 2,2 méter mély. A befolyó víz megtörik a földruganyon, és középen kitaróan mossa a talajt. Sokkal inkább egy harcsafészeknek tudtam volna ezt elképzelni, mint pontyok búvóhelyének, de mivel nem találtunk más hasonló vízmozgású helyet, elhatároztuk, hogy itt kezdünk el etetni. Tavon már kialakult rutinom van, most azonban jött a következő kérdés, hogy „mivel”? Társam pelletpárti, akárhol horgászik, csak a fokhagymás pelletet nyomja, neki ez az univerzális csali és etetőanyag. Nekem más volt az elképzelésem, frissen főzött kukoricát és tigrismogyorót dobtam az említett területre. Mivel azonban egyik megközelítés sem jutott el a kapásig, a nap végén levontuk a konzekvenciát: jöjjön a B-terv.

Többnapos etetéssel támadtunk, ezúttal szárított gilisztát tartalmazó bojlival, hozzá némi halibutpellettel. Yojo öt nap szoktatás után szerelékét tett az etetésre: egyetlen dévérkeszeg volt a fáradozása jutalma.

Nekem ekkorra lett tiszta, hogy a hely nem jó, itt nem tudunk pontyot fogni. Úgyhogy 50-60 méterrel lejjebb költöztem, ahol egy kivágott fa megmaradt tör-

zse törte meg a víz útját, és lassította le azt némileg. Ráadásul még a parti fák lombjai is belógtak, szóval első ránézésre szintén kiváló haltartó helynek tűnt. Ide röppent egy adag kukorica, melyet követett a 85 grammos methodkosaras szerelék a horogra tűzött csemegekukoricával. Másik szerkómat viszont a sodrásba dobtam, rákos és kókuszos pellettel csalizva, és hogy érdemes kétfelé figyelni, jól szemlélteti, hogy utóbbival fogtam meg végül az első halamat a Kocherből, egy 3 kilós márna személyében. Vagyis ponty megint nem került elő, de a jég megtörni látszott és ekkor már én is kezdtem valami szokatlant érezni belül...

Elkaptam

8-10 nap keszeg- és márnahorgászat után ismételten a helyváltogatás mellett döntöttem. Mivel már a tavasz derekán járunk, meghozzá tartósan napos időben, a sekélyebb szakaszt igyekeztem jobban szemügyre venni. Társam legyintett rám, állította, hogy azon a szakaszon csak apróságok napoznak, pontyok nem húzódnak ki a kis vízbe, de mivel eddig se jöttek be az ötletei, és lassanként kezdtem átlát-

ni magam körül a helyzetet – meg persze a helyek is már elfogytak –, ez maradt az utolsó esélyem. 70 centis víz, a déli verőfényben látszanak a mederfenéken lapuló kövek, partszéli belógó fa, alatta közel méteres mélység, lassú sodrás... Jól festett...

Két napot etettem apró pellettel és oldódó bojlival, majd a harmadik napon megkezdtem a vallatását. A szerelékeket a spicc alatt, székemet pedig a botoktól jó 10 méterrel hátrébb tettem le. Némán, mozdulatlanul figyeltem a vizet. Ha valahol, akkor itt különösen igaz, hogy kerülendő minden fölösleges zaj és mozgás, hiszen a víz keskeny is, sekély is, tiszta is, a halak pedig egyáltalán nincsenek hozzászokva semmiféle parti zöreijhez vagy loccsanáshoz.

A családom villámlátogatása törte meg a csendet, szó szerint és átvitt értelemben is, ugyanis velük együtt a szerencsém is megérkezett. Egy aprócska tükörponty húzta el az oldódó bojlis cuccot! Előtte annyival egészítettem ki a csalit, hogy a horogra egy darab sajtos kiflit tettem, amivel csak a csillogást akartam eltakarni. De lehet, hogy ez volt a kulcs? Mindenesetre az első ponty után ment vissza

a kifli is, hogy aztán negyedóra elteltével egy jókora dévér érkezzen ugyanerre a botra. Két hal egy délután egy új helyről – ez már eredmény! És még nem volt vége! Épp lebukott a nap a domb mögött, amikor vehemens kapás érkezett a kiflire. Nagyon erősen húzott, lefelé indult, de néhány perc kemény fásztás után megláthattam a hosszúkás testét. Egy szép márna tette tiszteletét. Három kapás, három faj... Alakul.

Még volt két órám sötétedésig. Bíztram benne, ha ennyire esznek, akár egy jobb ponty is megjelenhet. Az alkony fényének fogyásával a levegő hőmérséklete rohamosan csökkenni kezdett, nekiálltam hát összepakolászni a motyóm, hogy egy kis hőt termeljek. Az igazi felhevítő löke-

■ A sajtos kiflis csalicsoda

tet azonban a jelzőm adta, sőt, őrült kapással rántotta le valami a botot az állványról a kilazított fék ellenére. Épp mielőtt vízbe esett volna, sikerült elkapnom, de olyan hihetetlen sebességgel robobott a hal, hogy a lendülettől a csalánosba csúsztam. Ja, igen, itt nincs „rendezett part” rendszeresen nyírt gyepel és hasonló kultúr- és kényelmi szolgáltatásokkal. Ránézésre 50 métert lehúzott az orsó dobjáról egy szuszra. Nem láttam szinte semmit, mert bent ültem a dzsindzsában és a fa pont kitakarta a menekülő útvonalát. De felállni sem mertem, nehogy véletlenül egy pillanatra is meglazuljon a zsinórrom és elveszítssem a zsákmányt. A damil állásából azért kivettem, hogy egész a part mentén száguldott lefelé a folyásirányban. Állítólag márna ilyen nem csinál, az szemben indul el. Persze lehetett még harcsa is, ám az talán nem venne föl ilyesmi csalit. Szűkült a kör, ennek már igazi pontynak kellene lennie – reménykedtem. Aztán ugyan megállt, de csak nagyon lassan tudtam visszanyerni a métereiket. Csodálkoztam, hogy ekkora távon sehol sem maradt le ebben az akadórengességben. Mert hát itt nincs olyan, hogy fölé megyek csónakkal... De a háromméteres cserkelő botom tette a dolgát, és lassan, pumpálásról pumpálásra felőrlötte az állat erejét. Egyre közeledett, majd végre a pillanat, hogy megláthattam egy szürke, pikkelyes hátat felbukkanni. Ponty!!! Szép töves, csak jöjjön ki, el ne veszítsem!

■ Apró, de a miénk! Zsófi lányom kis segítségével ugyan, de ügyesen megtartotta a közös zsákmányt

■ Folyóvízi erőgép, kapása és fásztása emlék marad egy életre. Háttérben egy hatalmas pillér, és amit tart, a híd maga itt szimbolikával is bírt számomra

(Mi más is járhatna ilyenkor egy lelkes, sikerre kiéhezett horgász fejében?) A part közelségét megérezve újból erőre kapott, többször is megpróbált kereket oldani. A folyó azonban kegyes volt hozzám, és nehézkesen ugyan, de kivédtem utolsó rohamaikat is, végül szákba húzhattam őkelmét... A csalán ekkorra már rendesen összecsípte a hátsómat, persze ki bánja ezt akkor, amikor egy 8-9 kiló körüli ponty piheg a merítőjében... Engem sem érdekelt, sőt még a hal pontos mérete sem igazán. Gyönyörű, apró pikkelyek borították a testét, szürke hátát piros farokvég váltotta. Ennyi nekem bőven elég volt. Egyértelmű, hogy ez a Kocher ajándéka.

A második hullám

Tehát egy csodálatos hallal és végre pozitív tapasztalattal lettem gazdagabb az este folyamán. Furdal a kíváncsiság, vajon milyen példányok lapulhatnak még a mélyben. Az év folyamán remélhetőleg erre fény is derül!

Ám a jó dolgok sorozata itt nem ért véget. Másnap a postaládámban négy darab ajándékgjegyet találtam a helyi horgászszövetségtől, kárpótlásul a felvételem csúszásáért. Mégpedig a Jagst folyó teljes hozzájuk tartozó szakaszára. A városkánkhoz közeli részt már sokszor meglá-

■ Kis modern retró: félig főtt burgonya hajszálon

togattam, horgászni viszont még nem volt alkalmam rajta, csak azt tudtam, hogy sok halat rejt – a négy évvel ezelőtti katasztrófa ellenére, amikor egy műtrágyaüzemben tűz ütött ki, és az oltóvíz a folyóba került... 22 kilométeren minden elpusztult, összesen – ha az emlékeim nem csalnak – 20 tonna hal veszett oda. Ez hatalmas csapás volt a vízi és szárazföldi élővilágnak egyaránt. Két évig hagyták, hogy magától „újraéledjen”, majd a harmadik évben

kezdtek el a telepítést. A folyót egyébként szinte minden település határában duzzasztógátak torpantják meg, melyek számtalan, rendkívül kedvező horgászterületet hoztak létre.

A Jagst

Az indulási és érzékesi pontja megegyezik a Kocherével, 190 km hosszú, duzzasztógátakkal ellátott folyó. Rendkívül jó a harcsa- és angolnaállománya, de mint kiderült, pontyok is akadnak szép számmal. A lakóhelyem körüli területet csodálatossá varázsolja, amikor szelíd, ám sok csapadék érkezése után háborgó folyammá válik, medréből kilépve komoly pusztításokra képes.

A négy ajándékgjegyet egyike a hozzám legközelebb eső, regenbachi gát előtt terveztem felhasználni. De mivel szeretek biztosra menni, a horgászatot alapos mederfeltérképezés és etetés előzte meg. Itt szinte teljes szélességében holtágszerűen áll a víz (sodrás csak esőzés idején, a vízszint megemelkedésével figyelhető meg), körülötte nádas, benne töklel – igazi pontyparadicsom. Jonas barátom, a helyi szövetség oszlopos tagja elárulta, hogy nagy testű példányok is lettek telepítve, amiket több pontyhorgász is célba vett már. Ennek ellenére nincsen szétpecázva, csak nagy ritkán látni egy-egy sportit a parton ücsörögni.

■ Hatalmas, négy kiló feletti dévér-keszeg a Jagstból

■ A szivaccsal bélelt süllyedő csali nagy favoritom lett az élővizeken

■ Kemény pályán keményebb cuccra váltottam, így ő már nem tudott meglógni

Egy hétfői napon kezdtem el kétféle, édes és aromázatlan hallisztes bojliyal etetni. A halak itt már ismerik a „csodagolyót”, de talán az enyém még új lehet nekik. Egészen péntekig szorgalmasan szórtam, minden este ugyanabban az időpontban, míg nem eljött a bevetés napja.

A hajnal első sugarai már a beélesztett felszerelésen csillantak meg. A víz nagyon élt, rengeteg jel utalt pontyok jelenlétére is a folyó szélteben-hosszában. De nem tudtam, mire számítsak, lesz-e egyáltalán kapásom, ezért csak az egyik bojlit etetést kezdtem meghorgászni, és mellé inkább egy

feedert választottam method szereléssel, amit a parttól nagyjából tíz méterre lendítettem be. Ezután nekiálltam az egynapos táborom felépítésének. A finom rezgőspicc nem sokáig maradt nyugodt, bedobás után 10 perccel az első kispotyka fel is szippantotta a csalit, majd a következő dobásra egy hasonló súlyú társa követte el ugyanezt. Ketten voltak 3 kiló, jó lesz ez, van itt hal, de változtatni kellett: 20 mm-es oldódó csali öt méterrel beljebb. A válasz is hamar jött, félrecsgető kapás megint a kis boton. Életem eddigi legnagyobb kifogott dévérkeszege több mint 4 kilót nyomott! Nem rossz, gondoltam, de még mindig nem az, amiért jöttem. Annyiban módosítottam a csalin, hogy a horogra tűztem három szem csemegét, a tuskén maradó oldódó bojli mellé. Újabb fékzúgás szakította félbe a tábori munkálatokat. Na, ez már ponty! Jól húzott, igazi folyóvízi hal módjára, sajnálatos módon bele is nyargalt a bokorba, a 0,22-es feedermadzaggal nem tudtam megfordítani. Elúszott. Amit láttam belőle, abból úgy tűnt, hogy olyan hatkilós forma tükrös lehetett. Ezzel a finomszereléket ki is vettem, be kellett látnom, hogy ezen a pályán ez most nem játszik. Bekerült a másik bot is a golyós etetésre. Mindkét horgomat pontosan kimérve a tőkleves elé egy méterrel helyeztem ki. Feszés fék, gyors reakció – ebben bíztam, és kíváncsian vártam az első jelentkezőt.

■ Ilyen kisebb kiterjedésű folyókon pár nap eső is el tudja lehetetleníteni a horgászatot – zavaros víz, áradás, hordalékok...

De nem sokáig, ugyanis az édes csali hamar felkeltette a halak érdeklődését... csippan a jelző, óvatos ejtés. Nem rongyolt be a tőkebe, ahogy azt vártam. Igaz, a negyvenes monofil damil is jóval határozottabban vette fel a harcot, mint a korábban legyőzött kollégája. Ezt egy gyönyörű, 8 kilós tükrös bánta ezúttal. Ezután hihetetlen módon felpörögtek az események, kora délutánig több 10 kiló körüli bajszost sikerült szádba terelnem. Egészen addig tartott az örömpeca, amíg egy heves zivatar el nem mosta a pontyok étvágyát. Mondanom sem kell, várakozáson felüli fogásban volt részem elsőre a Jagstón.

Időközben rádöbbsentem, hogy ezek azok a vizek, amik nekem kellenek. Nagyobb a kihívás, több az izgalom az ismeretlen miatt – nem mintha manapság kevés lenne az izgalom az ismeretlen miatt a minket körbe vevő világban, de mégis, én elmondhatom, hogy a járványhelyzetnek köszönhetem a szemléletváltást. Mondhatni megfertőzött az élővíz.

Szinte naponta keresem az új helyszíneket, szakaszokat, ahova a jövőbeli horgászatomat tervezem. S habár a folyami szakértelmem még igencsak a pelenkás korát éli, az eddig bennem élő tavi pecás megtérni látszik. Hisz egyetlen telepített-tavi fogás sem érhet fel azzal, amit itt foghatok. Itt, a Vadvízen!

■ A kikönnyített csalik koronázatlan előkéje, ami nem engedi el a pontyokat

■ Ívás előtti pocakos jagsti potykák emlékezetes trófeái lettek nem csak a fényképalbumomnak, de a vadvízre átlénygült horgászéletemnek is

